საქართველოს 1921 წლის კონსტიტუციის მიღება იმდროინდელ ქართულ პრესაში

კონსტიტუცია

გუშინ დამფუძნებელმა კრებამ გამართა საგანგებო სხდომა მთელი კონსტიტუციის მისაღებად.

„საქართველო“, 22 თებერვალი, 1921 წ. N41 გვ. 2.

საქართველოს კონსტიტუცია

21 თებერვალს საღამოს სხდომაზე დამფუძნებელმა კრებამ დაამთავრა კონსტიტუციის განხილვა და საბოლოოდ მიიღო ის.

„ერთობა“, 23 თებერვალი, 1921 წ. N 41, გვ.2.

საქართველოს კონსტიტუცია

თებერვლის 21-ს საღამოს სხდომაზე დამფუძნებელმა კრებამ ზარბაზნების გრიალში და ომის ალში გახვეულმა დაამთავრა კონსტიტუციის განხილვა და საბოლოოდ მიიღო ის.

„სახალხო საქმე“, 24 თებერვალი, 1921 წ. N 1061, გვ.2.

კონსტიტუციის დამთავრება

ომის ალში და ბოლში გახვეული საქართველოს უზენაესი დაწესებულება დამფუძნებელი კრება იშვიათი სიმტკიცით და შეურყევლობით განაგრძობდა თავის საშვილიშვილო საქმეს - საქართველოს კონსტიტუციის შემუშავებას. ორი წლის განმავლობაში წარმოებდა ეს მუშაობა. ყოველი დებულება, ყოველი სიტყვა პროექტისა აწონ-დაწონილი და ყოველმხრივ განხილული იყო ჯერ საკონსტიტუციო კომისიაში, შემდეგ პრესაში, პარტიულ ყრილობებზე და კონფერენციებზე და სხვა პარტიულ დაწესებულებებში. ეს მესამე თვეა, რაც დამფუძნებელი კრების პლენუმი შეუდგა პროექტის განხილვას. მან უკვე მოათავა პროექტის საზოგადო განხილვა, იმ მთავარი პრინციპების შეფასება, რომელზედაც უნდა აშენებულიყო ჩვე-

ნი რესპუბლიკის სახელმწიფოებრივი შენობა. მოთავებული იყო აგ-
რეთვე პროექტის თავობრივი განხილვაც, რომლითაც დამფუძნე-
ბელ კრებას კონსტიტუციის თვითეული ნაწილი უნდა შეეთანხმე-
ბინა მთლიანისათვის. უკვე დაწყებული იყო „მესამე წაკითხვაც“,
მუხლობრივი განხილვა კონსტიტუციის პროექტისა, როდესაც მოგ-
ვისწრო „წითელი“ ურდოების შემოსევამ, თფილისის ალყაშემორ-
ტყმამ და თფილისის დაცვისათვის ბრძოლამ. ზარბაზნების დგან-
დგარში და ტყვიის ზუზუნში მოუხდა დამფუძნებელ კრებას დაწ-
ყებული საშვილიშვილო საქმის დამთავრება. სიტყვის ნამდვილი
მნიშვნელობით, მას ერთ ხელში ეჭირა ხმალი, რომლითაც იგი
მტერს იგერიებდა, მეორე ხელში კალამი, რომლითაც იგი სახელ-
მწიფოს უქმნიდა ძირითად კანონებს. მრავალი მისი წევრი ბრძო-
ლის ველიდან ბრუნდებოდა კონსტიტუციის შემუშავებაში მონაწი-
ლეობის მისაღებად, ზოგს მათგანს ვერ მოესწრო სახეზე მოეწმინდა
თოფ-ზარბაზნის მჭვარტლი, ზოგს ბრძოლის ველზე დაშავებულს,
სისხლის მობანაც კი ვერ მოესწრო და მიუხედავათ ამისთანა პირო-
ბებისა, მიუხედავათ იმისა, რომ ამ პირობებს სრულიად ვერ უნდა
შეექმნათ შესაფერი სულიერი განწყობილება კონსტიტუციის გან-
ხილვისათვის ისტორიული პასუხისმგებლობის შეგნებით გამსჭვა-
ლულმა დამფუძნებელმა კრებამ თავის ისტორიული დანიშნულე-
ბის შესასრულებლად, თავისი მუშაობის დასაგვირგვინებლად.
დღეს საქართველოს აქვს თავისი კონსტიტუცია, თავისი პოლიტი-
კური სახე, რომლითაც იგი თამამად და ამაყად წარსდგება მსოფ-
ლიოს წინაშე.

„ერთობა“, 23 თებერვალი, 1921 წ. N 41, გვ.1.

კონსტიტუციის მიღება

წითელი ბარბაროსების ალყაში და ზარბაზნების გრიალში,
დედა ქალაქის განკითხვის წუთებში ხალხის წარმომადგენლებმა
ერის უზენაეს ორგანოში მიიღეს საქართველოს კონსტიტუცია.

საქართველო ცნობილი დიდ სახელმწიფოებისაგან ამბობს
უკანასკნელ სიტყვას სახელმწიფოს დაფუძნების გზაზე.

კონსტიტუციის მიღება საქართველოს ხალხის იმ ღრმა რწმენის გამჟღავნებაა, რომ საქართველომ უნდა იცოცხლოს მარად და მარად. მის სიცოცხლეს ვერ შეაჩერებენ გარეშე ძალთა შემოსევანი.

საქართველო იცოცხლებს, მისგან შორს არის უიმედობა და ამის დამამტკიცებელი ის არის, რომ ხალხის წარმომადგენელნი თბილისის განკითხვის ჟამს კონსტიტუციას იღებენ.

კონსტიტუციის მიღება ერის უკვდავების ნიშანია, იცოდეს ეს მტერმა და ტყუილად ნუ შეეცდება საქართველოს მოკვლას. საქართველოს ბევრი უხილავს მტერი, რომელიც მოსულა მის დასამონებლად, მაგრამ მათი გაქცევაც უნახავს ქართველ ხალხს.

და დღესაც სწამს საქართველოს, რომ მის საერთაშორისო ოჯახში მიღებულ რესპუბლიკას, რომელსაც ამ ჟამად საკუთარი კონსტიტუციაც ხელთ აქვს, მტერი სულ მალე დასტოვებს.

ამისათვის თავგანწირულ ბრძოლას მთელი საქართველო შეუჩერებლივ აწარმოებს.

დიდება სამშობლოს, ჩვენი უახლოესი ნატვრა ამიერიდან იქნება, რომ რაც შეიძლება მალე იქმნას გაძევებული მტერი ჩვენი ტერიტორიიდან!...

სალამი ერის წარმომადგენლებს, დამფუძნებელ კრებას, რომელმაც ერთი ხელში ხმლით მტერს ეომა, ხოლო მეორე ხელში კალმით მშობელ ერს სამარადისო დაფუძნების კონსტიტუცია დაუწერა!..

ქართველი ერი გამხნევდება, ქართველი ერი უფრო მედგრად იბრძოლებს.

ირაკლი

„ბათომის ცხოვრება“, 29 თებერვალი, 1921 წელი N 46, გვ.1.